

PLUMB

de **GEORGE BACOVIA**

Poezia “Plumb” deschide volumul de poezii publicat în 1916 și ea definește personalitatea poetului. Titlul poeziei Plumb este un simbol al izolării, iar anotimpul când se petrece acțiunea în strânsă concordanță cu titlul poeziei este cel al toamnei, moment al descompunerii elementelor naturii.

Poezia exprimă în numai cele două catrene ale ei, o stare sufletească de o copleșitoare

singurătate. Atmosfera este de o dezolare totală în tremurătoarea apăsare materială fiind sugerată de greutatea metalului întunecat.

Poezia este structurată pe două planuri. Pe de o parte realitatea exterioară, prezentă prin cimitir, prin cavou o lume ce-l determină la izolare, iar pe de altă parte realitatea interioară care are în vedere sentimentul iubirii a cărui invocare se face cu desperare fiind și el condiționat de natura mediului. Este de fapt încercarea poetului de a evada din lumea închisă izolată în care se zbate.

Poetul însă nu izbuteste să depășească momentul, cuvântul “întors” realizează de fapt misterul întregii poezii. Cuvântul cheie al întregii poezii este “plumb” care devine metaforă- -simbol și care este repetat de trei ori, număr fatidic în fiecare catren. Repetiția acestui cuvânt sugerează o atmosferă macabră de cavou.

În acest mediu, sentimentul iubirii înseamnă “întoarcere spre apus” cum spune poetul Lucian Blaga, adică moartea.

“Dormea întors amorul meu de plumb,
... pe flori de plumb.”

În aceste condiții poetul nu se poate redresa, nu se poate înălța și ultimul vers, aduce consolarea și resemnarea “și-i atârnav aripele de plumb” sugerând zborul în jos, care cădere este surdă și grea.

Între aceste coordonate ale realității exterioare și interioare se desfășoară monologul tragic al poetului într-o atmosferă tulburătoare prin moarte (la nivel semantic) iar pe de altă parte prin repetiția cuvântului plumb folosit obsesiv ca determinant. Apare de trei ori, în fiecare strofă în rima versurilor 1 și 4 la cezura versului 2.

Cuvântul cheie repetat astfel nu sugerează descompunerea materiei - element definitoriu pentru poezia bacoviană - ci împietrirea; presiunea fiind prea mare, poetul se pietrifică necondiționat.

Poezia Plumb este o poezie simbolistă, nu numai prin corespondențe din lumea minerală ci și prin muzicalitatea versurilor realizate cu ajutorul cezurei.

Versul este iambic în exclusivitate, iar tonul este elegiac. Prin repetiția obsedantă a cuvântului cheie, poezia devine o elegie asemănătoare cu bocetele populare.

Structura poeziei este armonioasă, prima strofă se repetă în afară de versul al doilea, astfel încât versul 1 este în relație cu versul 5, 3 cu 7, și 4 cu 8.

Mijloacele artistice de realizare pe lângă simbol întâlnim metafore și personificări “Dormeau adânc sicriile de plumb”.

Remarcăm folosirea verbelor la imperfect: “dormeau”, “stau” care sugerează acea atmosferă de dezolare, o acțiune trecută dar neterminată, în continuă desfășurare încă.